

DE BIJBEL IN DE STULP

*Daar moet een weldaad van vertroosting wezen
voor wie eerbiediglijk de zeer verheven
verborgen sprake zich zag openbaren...*

*Daar moet in deze heilige verhalen
voor wie ze met gewijde aandacht lezen
gedurige fontein van goedheid wezen....*

JO SPIERENBURG.

HET IS EEN STULP, EN DE MENSCHEN, die er in wonen, behooren tot de armen. Om het in een tijd- en partijterm te zeggen: tot de niet bezittende klasse. Misschien ook — laten we het hopen — tot de eenvoudigen. Nee, dit spreekt niet vanzelf, want armoede en eenvoud hebben weinig met elkaar te maken. Een kapitalist kan een eenvoudig mensch zijn en een bedelaar kan het niet zijn.

Wat de bewoners van deze hut nog bezitten, zien we hier zoo ongeveer wel. Er zal in het huisje nog wel een vertrekje zijn, dat keuken heet. En boven denken we ons nog een zolder, waar ze slapen.

De inventaris is gauw opgeschreven: tafel, stoel, kastje, een paar ruwe banken en nog wat aan den wand. De tafel is sterk; daar kan het nageslacht ook nog lang aan zitten en het voorgeslacht kan haar ook gebruikt hebben. Maar dat is dan ook de eenige

deugd, die ze heeft. Het hout lijkt hier en daar wel ongeschaafd.

Die houten stoel — dat primitieve kastje met armoe-digen inhoud — aan den muur toch nog wat, dat sieraad moet heeten: prentjes in lijst; een paar vergeelde portretten; borden, die misschien vanwege den ouderdom meer waard zijn dan de bewoners vermoeden, een lepelhanger met toebehooren — een hoekplankje met vaasjes. Gordijnenlapjes voor de ruiten. En op het kastje een crucifix en een paar pulletjes. En op de tafel een bloembekertje.

Nu ben ik er wel.

Tòch niet: ik zou nog wat vergeten. Een Bijbel op de tafel. En die Bijbel open.

Nu weten we iets van de bewoners.

Dit: dat de armelijke versieringen in dit armelijke interieur toch in een behoefte voorzien. En in dezelfde behoefte, die ook in de harten van beter gesitueerden vraagt om vervulling. Het is de behoefte aan schoonheid. Van deze behoefte vertellen die stomme dingen aan den muur en op die kleine kast hier even goed als die andere stomme dingen het doen: de prachtsels en de sierspiegel, het kristal en het zilver en het Japansch, in de salon.

En wat we hier zien, kan nog wel een hogere waarde hebben, voor zoover het erfgoed is der vaderen en de herinnering bewaart aan de liefde, de trouw

der ouders. Ook hiermee heeft armoe niets te maken. Maar wel het geluk, dat wonen kan in een stulp.

En op de tafel — een Bijbel. En die Bijbel open. Gereed voor het gebruik. Om er in te lezen. Ja waarom anders, dan om er in te lezen? 't Is misschien het eenige boek, dat er te vinden is. En hoe zal dat lezen wel zijn!

Die Bijbel: er staan namen in, die ze radbraken. Er staan zinnen in, waarbij het verband een belemmering is voor het begrijpen. Er zijn gedachten in verborgen; diepe gedachten, die zij er niet uithalen. Logische betoogen, die zij niet volgen kunnen. Van Oostersche cultuur hebben zij geen begrip. En van de lasten in de profetische boeken begrijpen ze weinig of niets. Hoe zou het wel staan met de leesteknik van deze stulpmenschen! En als ze nu ook nog eens stuiten op z.g. tegenstrijdigheden — zal dan dit wonderlijke boek wel veel waarde voor hen hebben?

Och zeg nu hier niet, dat het voor de wijzen en verstandigen verborgen is en aan de kinderkens is openbaar. Scherm nu hier niet met een tekst. De Bijbelwoorden zijn geen frasen, maak er dan in het gebruik ook geen frasen van. Want wijzen en verstandigen kunnen wel heel onontwikkeld zijn en die kinderkens wel heel geleerd.

Maar laten we dit veronderstellen, dat de menschen, die dagelijks in dien Bijbel lezen, bewust leven. Dat het leven niet langs hen heen gaat. Ik bedoel niet het leven van den tijd, waarvan de krant vertelt. Het staatkundig-, het maatschappelijk-, het economisch-leven. Maar ik bedoel nu het eigen, persoonlijk leven.

Want dat kan ook. Het eigen leven kan een mensch ook voorbij gaan. En daarvoor hoeft ie niet in een hut te wonen. Maar als deze menschen bewust leven, dan kan hiermee al die open Bijbel verklaard zijn. Dan zien ze, ook zonder dat ze den term kennen, den Bijbel als het boek, waarin de absolute waarheid openbaar is. Dan zien ze dagelijks de Bijbelwaarden bewezen door het leven. Is hier de opvoeding de belangrijke factor, die Bijbel en leven in hun verband heeft doen zien? Gelukkig. Want dan lezen ze dagelijks van den echten levenszegen, van het ware levensgeluk. Dan is die Bijbel hun Bijbel, zooals hij de Bijbel was van duizenden in alle tijden.

De Bijbel in de stulp.

Omdat hij voor de stulp is.

En voor de stulp dezelfde waarde heeft als voor het paleis.

De Bijbel in de stulp.

Dit heeft zeker met armoe niets te maken. Zóó weinig, dat dit Boek voor deze arme menschen rijkdom beteekent. En daarom Boek der vreugde is.

En deze vreugde, zegt Prof. Van Dijk, leidt tot eenvoud. Omdat ze echt is. Het Boek der vreugde straalt eeuwigheidslicht op het levenspad. Opent ook de perspectief voor den arme. In zijn beloften voor het tegenwoordige en toekomstige leven, die hun vervulling niet kunnen missen, omdat God ze schonk.

De inhoud van dit Boek is Jezus. Van Hem spreekt het; naar Hem wijst het. Want tenslotte is het niet het Boek, dat den mensch gelukkig maakt, maar de Persoon. Die het geluk door Zijn kruisbloed verwierf.

En wie Hem vindt, nadat hij eerst door Hem gevonden is, vindt in den Bijbel de schatten opgestapeld, de schatten van „heil dat nooit vergaat.”

Hilbrandt Boschma zegt, dat hij het voorrecht gehad heeft, in armoedige omstandigheden te zijn groot-

gebracht. Noem dit een paradox — maar erken, dat de Bijbel in de stulp beteekent: de zegen in de stulp. Dat de menschen, die daar wonen, wezenlijk bevoorrecht zijn.

Zij lezen, dat de zegen des Heeren rijk maakt. En ze ondervinden het ook.

Dat God de twistzaak des armen twisten zal. En ze ondervinden het ook.

Dat de arme, wandelende in zijn oprechtheid, beter is dan de verkeerde van wegen, al is hij rijk.

En zij hooren in hun stulp de musschen spelen op het dak. En zij lezen het woord van den Heiland: Niet één van deze is voor God vergeten. Vreest dan niet: gij gaat vele muschjes te boven. ☒

— — — — —
Vanavond fonkelt boven hun stulp een ster . . .

A. L. V. H.

TOYOHICO KAGAWA

ER IS THANS IN JAPAN EEN BEWEGING gaande, die van buitengewone beteekenis kan worden voor de toekomst van de Christelijke Kerk. Japan is geen Christelijk land; op de ongeveer zeventig millioen inwoners is slechts een kwart millioen Christenen. Maar onder de bezielende leiding van Kagawa heeft het kleine groepje Christenen een actie ontplooid, die in geheel Japan de aandacht trekt.

Kagawa is een Japanner van welgestelde familie, die op jeugdigen leeftijd tot het Christendom werd bekeerd. Christus kennen was voor hem hetzelfde als Christus prediken. Daarom werd hij predikant, hoewel dit besluit tot een breuk met zijn familie leidde.

